

Věc C-145/04

Španělské království

v.

Spojené království Velké Británie a Severního Irska

„Evropský parlament – Volby – Právo volit – Státní příslušníci Commonwealth, kteří mají bydliště nebo pobyt na Gibraltaru a nemají občanství Unie“

Stanovisko generálního advokáta A. Tizzana přednesené dne 6. dubna 2006 I - 7920

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. září 2006 . . . . . I - 7961

Shrnutí rozsudku

*Parlament – Volby – Právo volit a být volen – Oprávněné osoby
(Články 17 ES, 19 ES, 189 ES a 190 ES)*

Za současného stavu práva Společenství spadá určení osob, které mají právo volit a být voleny ve volbách do Evropského parlamentu, do pravomoci každého členského státu při respektování práva Společenství. Články 189 ES, 190 ES, 17 ES a 19 ES nebrání tomu, aby členské státy přiznaly toto právo volit a být volen určitým osobám majícím s těmito státy úzké vztahy, jiným, než jsou jejich vlastní státní příslušníci nebo občané Unie mající bydliště nebo pobyt na jejich území.

Ani články 189 ES a 190 ES, ani Akt o volbě členů Evropského parlamentu ve všeobecných a přímých volbách totiž výslovně a přesně neuvádějí, kdo má právo volit a být volen do Evropského parlamentu. Pokud jde o články 17 ES a 19 ES, týkající se občanství Unie, pouze článek 19 ES se ve svém odstavci 2 specificky zabývá právem volit do Evropského parlamentu. Tento článek se přitom omezuje na použití zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti na výkon tohoto práva.

Navíc, co se týče případné existence vazby mezi občanstvím Unie a právem volit a být volen, ze které by vyplývalo, že je toto právo vyhrazeno vždy občanům Unie, žádný jasný závěr v tomto ohledu nelze vyvodit z článků 189 ES a 190 ES týkajících se Evropského parlamentu, které uvádějí, že se Evropský parlament skládá ze zástupců lidu členských států. Výraz „lid“, který není definován, může totiž mít různý význam v jednotlivých člen-

ských státech a jazycích Unie. Pokud jde o články Smlouvy týkající se občanství Unie, nelze z nich vyvodit zásadu, že pouze občané Unie mají prospěch ze všech ostatních ustanovení Smlouvy, což by znamenalo, že se články 189 ES a 190 ES vztahují pouze na tyto občany. Jestliže totiž čl. 17 odst. 2 ES stanoví, že občané Unie mají práva a povinnosti stanovené Smlouvou, přiznává Smlouva práva, která nejsou spojena se statutem občana Unie, ba ani státního příslušníka členského státu. Co se týče čl. 19 odst. 2 ES, pokud tento článek znamená, že státní příslušníci členského státu mají právo volit a být voleni ve své vlastní zemi, a ukládá členským státům přiznat tato práva občanům Unie majícím bydliště nebo pobyt na jejich území, nelze z toho vyvodit, že členský stát nemůže přiznat právo volit a být volen určitým osobám majícím úzký vztah s tímto státem, aniž by však byly státními příslušníky tohoto státu nebo jiného členského státu.

Krom toho, jelikož počet zástupců volených v každém státě je stanoven v čl. 190 odst. 2 ES a za současného stavu práva Společenství se volby do Evropského parlamentu konají v každém členském státě pro zástupce volené v tomto státě, rozšíří-li členský stát právo volit v těchto volbách na jiné osoby, než jsou jeho vlastní státní příslušníci nebo občané

Unie mající bydliště nebo pobyt na jeho území, týká se toto rozšíření pouze výběru zástupců volených v tomto členském státě a nemá dopad ani na výběr, ani na počet zástupců volených v jiných členských státech.

tím, že přijalo zákon, který stanoví, pokud jde o Gibraltar, že státní příslušníci Commonwealth mající bydliště nebo pobyt na tomto území, kteří nejsou státními příslušníky Společenství, mají právo volit a být voleni do Evropského parlamentu.

Z toho vyplývá, že Spojené království neporušilo články 189 ES, 190 ES, 17 ES a 19 ES

(viz body 65–66, 70–73, 76–78, 80)